

H. u Dr. K., a Josef K. onu knížku jako kauci skutečně složil. Žalovaní jako věřitelé Josefa K. zabavili a dali si příkázati k vybrání nárok, který přísluší Josefu K. proti Dr. K-ovi na vydání dotčené vkladní knížky jako pachtovní kauce. Po uvolnění kauce se žalobce domáhal žalobou podle § 37 ex. ř. výroku, že uvedená exekuce není přípustná. Soud první stolice zamítl žalobu. Odvolací soud uznal podle žaloby.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Předmětem exekuce jest nárok na vydání vkladní knížky Okresní záložny hospodářské v J., znějící na jméno Josef B. a na vklad 10.000 Kč, kterou složil k rukám Dr. K-y zemřelý Josef K. jako kauci, když převzal do pachtu hotel »H.«, a která má býti podle spisů okresního soudu v J., C II 146/36, vrácena jako uvolněná se zbytkovou částkou 5.000 Kč. Žalobce, jenž se brání proti exekucím žalovaných na uvedený nárok na vrácení vkladní knížky, musí dokázati buď své vlastnické právo k vkladní knížce, neb aspoň vlastní obligační nárok na její vrácení (srov. rozh. č. 6369 Sb. n. s.). Žalobce uplatnil své vlastnické právo k uvedené knížce a to právo bylo podle zjištění nižších soudů dokázáno, ježto bylo zjištěno, že žalobce složil prostřednictvím Josefa K. na uvedenou vkladní knížku částku 10.000 Kč a že onu vkladní knížku zapůjčil Josefu K., aby ji složil jako pachtovní kauci. Tím bylo sice vlastnické právo žalobcovo omezeno, avšak pouze účelem, k němuž byla knížka zapůjčena. Josef K. nenabyl k vkladní knížce žádných práv, třebaž ji složil vlastním jménem u Dr. K-y.

Právo exekučních věřitelů jest jen právem odvozeným a postihuje jmění dlužníka podle jeho skutečného stavu. Jestliže tedy žalobce je vlastníkem vkladní knížky a skončil účel, k němuž byla zapůjčena, jest on sám ve skutečnosti oprávněn požadovati vrácení vkladní knížky a Josef K. by mu v tom nemohl brániti. Nepatří-li tedy nárok na vrácení kauce Josefu K. jako součást jeho jmění, nýbrž jde-li o jmění, jež mu bylo pouze svěřeno, nepostihuje exekuce vymáhajících věřitelů tento nárok Josefa K. po právu, nýbrž bezdůvodně. Právem proto odvolací soud žalobě vyhověl. Nelze hovořiti ani o předčasnosti žaloby, ježto vydáním vkladní knížky Dr. K-ou výkonnému orgánu bylo by se přeměnilo zástavní právo vymáhajících věřitelů na zabaveném nároku na zástavní právo k vkladní knížce samé (§ 327 ex. ř.).

Čís. 16909.

Pro účinnost dohody o rozsudím (§ 577 c. ř. s.) nezáleží na tom, že se teprve v soudním řízení o neúčinnost rozhodčího výroku zjišťuje, že písemná smlouva o rozsudím tu byla v době řízení rozhodčího soudu,

ani nerozhoduje, že rozhodčí soud uznal podle nedostatečných listinných důkazů nedůvodně svou příslušnost.

Smlouva o rozsudím obsažená ve smlouvě hlavní pozbývá jako smlouva podružná své účinnosti, jestliže hlavní smlouva je neplatná nebo pozbyla později účinnosti.

(Rozh. ze dne 4. května 1938, Rv II 293/37.)

Žalobu, kterou se žalující firma domáhala prohlášení neúčinnosti výroku rozhodčího soudu Obchodní a živnostenské komory v L. ze dne 22. února 1934 mimo jiné z důvodu uvedeného v § 595 č. 1 c. ř. s., zamítly soudy všech tří stolic, nejvyšší soud z těchto

důvodů :

Dohoda o rozsudím (§ 577 c. ř. s.) nemusí se státi v jedné a téže listině, nýbrž stačí i výměna souhlasných dopisů, jak bylo vysloveno a odůvodněno v rozhodnutí č. 543 Sb. n. s. Tomu neodporuje ani rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 10. května 1930, č. j. Rv II 207/29-1 (č. 9912 Sb. n. s.), z něhož dovolatelka vyvozuje, že smlouva o rozsudím musí býti v jediné společně listině. Neboť z odůvodnění řečeného rozhodnutí plyne, že tam šlo o jednostranné prohlášení žalovaného o podřízení se rozhodčímu soudu, jen jím vydané a jen jím podepsané, takže bylo pouhým návrhem, jehož písemné přijetí však chybělo.

Nevadí také, že písemná forma smlouvy o rozsudím byla zjištěna teprve v soudním řízení o neúčinnost rozhodčího výroku a nikoliv již v rozhodčím řízení. Neboť rozhodčí soud není ani podle zákona (§ 587, odst. 1, c. ř. s.), ani podle stanov pro rozhodčí soud obchodní a živnostenské komory v L. z roku 1935 (§ 14, odst. 5) vázán pravidly civilního soudního řádu a není tu tedy ani zákonného ani smluvního předpisu, že písemná smlouva o rozsudím musí býti předložena rozhodčímu soudu. Rozhodující jest tudíž hmotněprávní skutečnost, zda v době řízení rozhodčího soudu tu byla platná písemná smlouva o rozsudím, a nezáleží na formální okolnosti, že ona smlouva nebyla předložena hned v rozhodčím řízení. Nezáleží proto na tom, že rozhodčí soud snad na základě nedostatečných listinných důkazů nedůvodně uznal svou příslušnost, nýbrž stačí, že bylo v soudním řízení o neúčinnost rozhodčího výroku zjištěno, že písemná smlouva o rozsudím tu byla v době řízení rozhodčího soudu.

Nižší soudy zjistily, že došlo k písemné smlouvě o rozsudím výměnou závěrečného a vzájemného závěrečného listu, a dospěly volným posouzením ve smyslu § 307, odst. 2, c. ř. s. k závěru, že obsah obou závěrečných listů byl totožný. Ustanovení § 307, odst. 2, c. ř. s. bylo užito důvodně, když žalobkyně závěrečný list soudu nepředložila. Dovolatelka nedůvodně tu vytkla, že prý odvolací soud při tomto volném

hodnocení přehlédli závažnou okolnost, že prý se započalo jednání o dodání zboží již před sepsáním závěrečných listů, že zboží bylo částečně dodáno již dříve, že ujednala ústně dodání zboží se zástupcem žalované, že dodávku sice chtěla, ale že se právě o zřízení závěrečných listů vynořila různá mínění smluvců, dále že jednání skončilo tím, že žalobkyně zaslala žalované závěrečný list, odchylující se od závěrečného listu žalovanou podepsaného co do doby dodací, a že jasně projevila, že závěrečný list bude mít platnost jen tehdy, bude-li zboží dodáno ve výslovně určené dodací době. Neboť odvolací soud se těmito okolnostmi zabýval a jeho závěr jest důsledný. Smlouva o rozsudím, která jako smlouva podružná jest obsažena v hlavní smlouvě o dodání zboží, pozbyla by své účinnosti, kdyby hlavní smlouva byla neplatná anebo pozbyla později účinnosti. To se však v souzeném případě nestalo, což odvolací soud správně dovodil, a dospěl pak k důslednému závěru, že závěrečný list podepsaný žalobkyní, v němž žalobkyně změnila jen dodací lhůtu, nebyl novou nabídkou.

Není proto důvod neúčinnosti rozhodčího výroku podle § 595 č. 1 c. ř. s. oprávněn.

Čís. 16910.

Dražbu nemovitosti (zemědělského podniku) lze odložit podle čl. II. § 1 b) vlád. nař. č. 150/37 Sb. z. a n. jen, došlo-li k vyrovnacímu roku a k hlasování o návrhu na vyrovnání a nebyl-li návrh věřiteli přijat (§ 65 č. 1 vyr. ř.), nikoliv i tehdy, došlo-li k zastavení zemědělského vyrovnacího řízení pro marné uplynutí lhůty stanovené v § 65, odst. 1, vyr. ř. a prodloužené v § 24 vlád. nař. č. 76/1936 Sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 5. května 1938, R I 406/38.)

Po právní moci usnesení krajského soudu v K. H. ze dne 15. prosince 1937, Kv 42/36 a 43/36, jimiž bylo zastaveno zemědělské vyrovnací řízení, povolil soud k návrhu vymáhající věřitelky Č. spořitelny v Č. pokračování ve vnucené dražbě odložené pro zahájení zemědělského vyrovnacího řízení o jmění povinných. Tvrdíce, že vyrovnací řízení bylo zastaveno proto, že návrh na vyrovnání nebyl věřiteli přijat, navrhli povinní dne 11. února 1938 odklad dražby jejich zemědělského podniku ve smyslu čl. II. § 1 b) vlád. nař. č. 150/1937 Sb. z. a n. Exekuční soud vyhověl návrhu. Rekursní soud zamítl návrh. Důvody: Prvý soud povolil odklad vnucené dražby a odůvodnil to tím, že soud musil povolit odklad podle čl. II. § 1, lit. b), vlád. nař. č. 150/1937 Sb. z. a n., ježto vyrovnací řízení bylo podle § 65 vyr. ř. zastaveno. Podle čl. II. § 1 uved. vlád. nař. má k návrhu dlužníka odklad býti povolen, bylo-li vyrovnací řízení zemědělské zastaveno (§ 65 vyr. ř.) proto, že návrh na vyrovnání nebyl věřiteli na vyrovnacím roku